

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 85 0 К 003124 11 Квлз
Бања Лука, 05.9.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђеног П. П. због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости његовог браниоца поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Добоју број 85 0 К 003124 11 Кж од 26.4.2011. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.9.2011. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се захтјев за заштиту законитости као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Правноснажном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 003124 09 К од 14.02.2011. године и Окружног суда у Добоју број 85 0 К 003124 11 Кж од 26.4.2011. године, осуђен је П. П. за учињено кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС) на казну затвора од десет мјесеци и обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Против правноснажне пресуде бранилац осуђеног З. Т., адвокат из М., поднио је захтјев за заштиту законитости због повреде Кривичног закона, са приједлогом да се захтјев уважи обије пресуде преиначе и оптужени ослободи од оптужбе или да се обије пресуде преиначе и осуђеном изрекне условна осуда или обије пресуде укину и предмет врати на поновно одлучивање.

У складу са чланом 352. Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст (ЗКП) захтјев је достављен на одговор републичком тужиоцу, који је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Пресудом је утврђено да осуђени управљајући путничким возилом марке „Пежо“, рег. ознаке ... при условима дневне видљивости и вожње кроз насељено мјесто није обратио пажњу на пјешака С. Ж., који се кретао у истом правцу, десном страном уз саму ивицу коловоза са двоје дјете, која су се кретала банкином такође у истом правцу, пропуштајући при том да возило којим је управљао измјести у лијеву бочну страну и заузме безбиједан бочни размак од пјешака, па је настављајући вожњу предњим дијелом возила ударио у овог пјешака наносећи му повреде од којих је наступила смрт. Према ставу побијане пресуде овим се осуђени као учесник у саобраћају на путевима није придржавао саобраћајних прописа из члана 28. став 1. и члана 36. став 1. Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима у БиХ (ЗООБС), чиме је тако угрозио саобраћај да је довео у опасност људе, па је усљед тога наступила смрт једног лица, чиме је починио кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС.

Подносилац захтјева сматра да су нижестепени судови примијенили закон који се није могао примијенити јер одредба члана 36. став 1. ЗООБС уопште не садржи „незаузимање безбједног или довољног бочног размака од пјешака.“

Овакав закључак је погрешан и не може се засновати на правилном поимању диспозиције садржане у ставу 1. цитираног члана закона. Суштина је у томе да ова норма захтјева од возача који намјерава да обави неку радњу возилом на путу, при томе наводећи неке од радњи али не ограничавајући их само на набројано, да смије да почне такву радњу само ако се претходно увјерио да то може учинити без опасности за друге учеснике у саобраћају или имовину, водећи при томе рачуна о положају возила и брзини кретања. У конкретном случају је кључна одредница положај возила у односу на пјешаке, коју закон посебно не дефинише, остављајући могућност да се она примијени на различите животне ситуације. Пролазак возилом поред пјешака који се крећу коловозом у истом смјеру је радња коју је осуђени могао да предузме само ако својим возилом заузме такав положај да је довољно удаљен од њих да их с обзиром на одвијање саобраћаја не угрожава, а гдје се свакако ради и о безбједном бочном размаку између њих. Зато када суд чињенично утврди да је пропуштање осуђеног да возилом у кретању заузме безбиједан бочни размак од пјешака и то правно квалификује као кршење бланкетне норме из члана 36. став 1. ЗООБС, он тиме не чини повреду Кривичног закона јер правилно одређује стварни животни догађај према постојећој законској норми.

Остали приговори се односе на правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, што и подносилац признаје уз тврдњу да то чини због непостојања другог ванредног правног лијека. Оваква настојања захтјева су потпуно неоснована јер се чињенично стање утврђено правноснажном пресудом мора прихватити као правилно и потпуно и оно се, сходно одредби члана 349. став 1. ЗКП, овим правним лијеком не може ревидирати.

Пошто није утврдио да је повријеђен Кривични закона на штету осуђеног Врховни суд је, у смислу одредбе члана 354. ЗКП, из наведених разлога одлучио као у изреци ове пресуде одбијањем захтјева за заштиту законитости као неоснованог.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић